

На другия день Урасима-Таро рано-рано скочи въ лодката си и отплува доста навжтрѣ въ морето.

И когато той бѣше заетъ съ ловене на риба, чу че нѣкой го вика:

— Урасима-Таро! ... Урасима-Таро! ...

Обърна се той зачуденъ. Наоколо му нѣмаше нито лодка, нито човѣкъ.

— Чудна работа, кой ли ме извика, — продума си той самичѣкъ. И додѣто зяпаше наоколо изъ морето, неочаквано около лодката му се показа една костенурка. Урасима-Таро се очуди още повече.

— А, госпожо костенурке, да ме не викаше ти? — запита я той.

— Да, азъ. Снощи ти ми спаси живота. Азъ съмъ ти много, много благодарна, — отговори костенурката.

— Много си любезна, — каза Урасима-Таро. — Ако обичашъ, ела въ лодката при мене да си починешъ и да си поприказваме.

А костенурката му каза:

— Господинъ Урасима-Таро, виждалъ ли си нѣкога двореца на морската царица Ото-Химе?

— Не, не съмъ, — каза той. Макаръ, че отъ много години скитамъ по морето, но до сега не съмъ го виждалъ. Навѣрно той е много далечъ отъ тукъ.

— Нима не си го видѣлъ? Азъ мога да те заведа да го видишъ.

— Истина ли? Какъ ще ме заведешъ? — бързаше да пита той.

— Седни върху мене и скоро ще стигнемъ.

— Но какъ ще седна върху тебе, когато гърба ти е тъй малѣкъ, а азъ съмъ тежѣкъ?

— Очудва те това? Но я опитай и седни. Всѣко нѣщо е по-добрѣ, когато се опита. Опитай по-скоро.

И Урасима-Таро видѣ какъ черупката на гърба на костенурката почна да расте, да расте и стана толкова голѣма, щото можеше човѣкъ спокойно да седне отгорѣ й.

— Чудно нѣщо, — каза той и се качи върху гърба на костенурката. А тя заплува веднага тихичко-тихичко.

Къмъ пладне прѣдъ тѣхъ се показаха вратитѣ на двореца.